

Sygn. akt VI Ka 370/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Andrzej Wieja

SR del do SO Grzegorz Stupnicki

Protokolant Konrad Woźniak

przy udziale przedstawiciela Urzędu Celnego w W. podkomisarz celnej J. R.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze M. P.

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2015 roku

sprawy **T. J.** ur. (...) w W.

s. B., E. z domu R. (...)

oskarżonego z art. 107 § 1 kks

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 26 marca 2015 r. sygn. akt II K 11/15

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. J. w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

II. stwierdza, że koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 370/15

UZASADNIENIE

T. J. oskarżony został o to że:

w dniu 27, 28 kwietnia i 25 maja 2011 roku w lokalu (...) Aleja (...), (...)-(...) K., wykorzystując połączenia z określonymi adresami internetowymi poprzez terminale urządził i prowadził gry bez zachowania warunków określonych przepisami ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych Dz.U. 201 poz.1540 ze zmianami

tj. o przestępstwo skarbowe z art.107 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowego w Kamiennej Górze wyrokiem z dnia 26.03.2015 r. w sprawie II K 11/15:

1.T. J. uznał winnym tego że wykorzystując taką samą sposobność w dniu 27 kwietnia 2011 r. z wyłączeniem okresu przeprowadzonej kontroli przez funkcjonariuszy Referatu Dozoru Urzędu Celnego w W. w lokalu (...) Aleja (...) w

K., wbrew przepisom art.6 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych prowadził gry na 6 automatach o wygrane pieniężne, w których gra zawierała element losowości oraz w dniu 25 maja 2011 r. z wyłączeniem okresu przeprowadzonej kontroli przez funkcjonariuszy Referatu Dozoru Urzędu Celnego w W. w lokalu (...) Aleja (...) w K., wbrew przepisom art.6 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych prowadził gry na 5 automatach o wygrane pieniężne, w których gra zawierała element losowości to jest popełnienia czynu stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art.6 § 2 k.k.s i za to na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 60 złotych;

2.na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. w zw. z art. 31 § 1 k.k.s. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa przedmiotów w postaci 11 sztuk terminali multimedialnych wymienionych w wyroku i 2 sztuk urządzeń telekomunikacyjnych p. (...);

3. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art.113 § 1 k.k.s. zwrócił T. J. przedmioty wymienione w wyroku;

4.nie uwzględnił interwencji (...)S. (...) w (...) Sp. z o.o. w W.;

5.na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od T. J. koszty sądowe w kwocie 5428 złotych na rzecz Skarbu Państwa w tym wymierzył mu opłatę w wysokości 720 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego T. J. zarzucając :

1. obrazę przepisu art. 107 § 1 k.k.s. polegającą na przyjęciu że przepis ten sankcjonuje zachowania polegające na urządzaniu i prowadzeniu gier na automatach wbrew przepisom ustawy podczas gdy z uwagi na treść wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawach połączonych C-213/11, C-214/11, C-217/11 F. i inni przeciwko Polsce w którym uznano że art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. 201 poz.1540 ze zm.) jest przepisem technicznym i na mocy art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielenia informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U.U.E.L.98.204.34 ze zm.) na Polsce ciążył obowiązek przekazania projektu przepisów ustawy o grach hazardowych do komisji europejskiej celem jej notyfikacji, nie istnieje możliwość stosowania tego przepisu oraz art. 6 ust. 1 ustawy – ze względu na niedopatrzanie rzeczono obowiązkowi notyfikacji skutkującej niepoddaniem się przez Polskę kontroli prewencyjnej Komisji ;

2. obrazę przepisu art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art.2 § 2 k.k.s. polegającą na przyjęciu że w czasie czynu obowiązywał na mocy przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. 201 poz.1540 ze zm.) zakaz urządzania gier hazardowych przez internet podczas gdy zakaz ten został wprowadzony w dniu 14 lipca 2011 r. poprzez wprowadzenie nowego art. 29a ust.1 w drodze ustawy z dnia 26 maja 2011 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 134 poz.779), wcześniej zaś zakaz taki nie obowiązywał.

Stawiając te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Nie pozbawiony racji okazał się pierwszy ze stawianych w apelacji zarzutów co skutkowało uwzględnieniem wniosku o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

W pierwszej kolejności wskazać należy że w apelacji postawiono jedynie zarzuty obrazy prawa materialnego, tak więc skarżący uznał za prawidłową ocenę dowodów dokonaną przez Sąd I instancji i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne. Ustalenia te, szczegółowo opisane w pisemnym uzasadnieniu wyroku (str.1- 7 uzasadnienia, k.692 – 695 akt) jak i rozważania w zakresie oceny dowodów (str.8 – 13 uzasadnienia , k. 695 odwrót – 698 akt) Sąd Okręgowy w pełni akceptuje.

Uchylając pierwszy wyrok Sądu I instancji w niniejszej sprawie (VIII K 12/13 – k.486 akt) Sąd Okręgowy wskazał na potrzebę rozważenia zmiany przepisów ustawy o grach hazardowych (u.g.h.) z 26 maja 2011 roku która weszła w życie 14 lipca 2011 roku, w szczególności dodając art.29a wprowadzający zakaz urządzania gier hazardowych przez Internet, z uwzględnieniem faktu, iż zarzucany oskarżonemu czyn miał zostać popełniony przed wejściem w życie nowelizacji (VI Ka 540/13 – k. 587 akt). Tym samym Sąd Okręgowy podzielił wówczas zarzut obrazy art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art.2 § 2 k.k.s. zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego (k.513), tożsamy z tym który jest podnoszony obecnie w pkt 2 apelacji. Inny był jednak wówczas opis czynu przypisanego oskarżonemu, odwołujący się wprost do treści zarzutu, zaś w pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji wskazywał, że oskarżony urządzał gry hazardowe przez sieć Internet (k.486, k. 499 odwrót akt). Realizując wskazania Sądu Odwoławczego Sąd I instancji zmienił zapatrywanie prawne co do charakteru przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych naruszonych działaniem oskarżonego precyzując w opisie czynu, że naruszył on art.6 ustawy, trafnie przy tym uzasadnił, że „...urządzanie gier w lokalu G. (...) Internet (...) nie odbywało się w sieci Internet bowiem miało miejsce w lokalu gdzie klient uczestniczył w grze naciskając odpowiednie przyciski terminali multimedialnych. Internet był w wypadku prowadzenia przedmiotowych gier jedynie środkiem technicznym wykorzystywanym w samej grze, natomiast gry były urządzone w lokalu wynajmowanym przez oskarżonego i przez niego prowadzone. Nie można mówić o urządzeniu gry w Internecie gdy w Internecie odbywa się jedynie sama gra w sensie technicznym, czyli kiedy element oprogramowania znajduje się poza urządzeniem, z którym gracz ma bezpośredni kontakt w czasie gry”(str.14 – 15 uzasadnienia , k.698 odwrót – 699 akt). Podzielając to stanowisko Sąd Okręgowy uznał zarzut z pkt 2 apelacji dotyczący obrazy art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art.2 § 2 k.k.s. z odwołaniem się do art. 29a ust.1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych za nietrafny, a nawet bezprzedmiotowy.

Decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miała kwestia podniesiona w pkt 1 apelacji tj. braku notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych, w szczególności art.14 ust.1 i art.6 ust.1 ustawy uznanych za przepisy techniczne z uwagi na treść wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawach połączonych C-213/11, C-214/11, C-217/11 F. i inni przeciwko Polsce. Dla Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że wyżej wymienione przepisy u.g.h. istnieją w polskim obrocie prawnym , nie zostały z niego usunięte, sporne pozostawało natomiast czy wobec braku ich notyfikacji mogą być stosowane przez sądy, w szczególności rozpatrujące sprawy karnoskarbowe z art.107 § 1 k.k.s.

Wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 lipca 2012 roku w sprawie połączonej C 213/11, C 214/11 i C 217/11 zapadł w związku z zadanymi pytaniami prejudycjalnymi dotyczącymi przepisów art. 129 ust. 2 , 135 ust. 2 i 138 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. Trybunał stwierdził, że ze względu na swoją treść przepisy te stanowią potencjalne „przepisy techniczne” i dlatego ich projekt powinien być przekazany Komisji zgodnie z art. 8 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy nr 98/34/ WE Parlamentu Europejskiego i Rady Europy z 22.06.1998 r. celem ich weryfikacji po ustaleniu, że przepisy te wprowadzają warunki mogące mieć istotny wpływ na właściwości lub sprzedaż produktu. Zdaniem trybunału dokonanie stosowanego ustalenia należy do sądu krajowego. Nadto w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia Trybunał Sprawiedliwości przyjął wprost, że przepis art. 14 ust. 1 ustawy z 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych stanowi „przepis techniczny” w rozumieniu przywołanej dyrektywy. Zgodnie z konsekwentnym, ugruntowanym stanowiskiem trybunału przepisy techniczne, które nie zostały notyfikowane nie mogą być skutecznie stosowane, dochodzi bowiem do sytuacji kolizji prawa krajowego z prawem unijnym. W tym miejscu odnieść należy się do Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Art. 91 § 3 konstytucji wprowadził zasadę pierwszeństwa przepisów unijnych nad prawem krajowym. Z kolei z licznych rozstrzygnięć Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że w myśl zasady pierwszeństwa prawa wspólnotowego w razie jego kolizji z prawem krajowym rozwiązaniem takiej sytuacji jest zastosowanie prawa wspólnotowego i w razie potrzeby odmowa stosowania sprzecznego z nim przepisu prawa krajowego. Nie oznacza to przydawania sądom krajowym kompetencji stwierdzenia nieważności kolizyjnego przepisu krajowego, zasada ta daje jednak możliwość (a nawet ustanawia obowiązek) niestosowania takiego przepisu. Reasumując stwierdzić należy, że niezgodność przepisu z prawem wspólnotowym nie powoduje, że kolizyjne normy prawa krajowego przestają istnieć, jedynie sądy krajowe przepisów takich nie stosują a odmowa stosowania poszczególnych przepisów ustawy nie powoduje niemożności powołania się na pozostałe jej regulacje.

Przechodząc do analizy krajowych judykatów odnoszących się do wyżej wymienionej kwestii wskazać należy w pierwszej kolejności na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 marca 2015 roku w sprawie P 4/14 w którym trybunał potwierdził konstytucyjność uchwalenia ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, wskazał przy tym, że europejskie regulacje dotyczące „technicznego” charakteru niektórych przepisów nie stanowią elementu polskiego konstytucyjnego trybu ustawodawczego i dlatego nie ocenił czy kwestionowane przepisy ustawy ów „techniczny” charakter mają. Dla Sądu Okręgowego nie ulega jednak wątpliwości że kwestia powyższa została przesądzona w najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nie wdając się na tym etapie rozważań w szczególności uzasadnienia postanowienia składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14.10.2015 r. (I KZP 10/15) wskazać należy że Sąd Najwyższy „jedynie na marginesie” stwierdził ,że kwestia technicznego charakteru przepisów art. 6 ust.1 i art. 14 ust.1 u.g.h. w aspekcie dyrektywy 98/34/WE nie może budzić wątpliwości (str. 8 uzasadnienia postanowienia I KZP 10/15). Takie jest też zdanie Sądu Okręgowego orzekającego w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do najistotniejszej kwestii w niniejszej sprawie tj. stosowania względnie niestosowania art. 6 ust.1 i art.14 ust.1 u.g.h. jako mających charakter techniczny w aspekcie dyrektywy 98/34/WE wskazać należy na dwa kluczowe judykaty Sądu Najwyższego w sprawach o przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s. , a więc postanowienie z dnia 28.11.2013 r. (I KZP 15/13) i postanowienie z dnia 27.11.2014 r. (II KK 55/14). Przypomnieć należy że w pierwszym z nich Sąd Najwyższy stwierdził że „naruszenie wynikającego z dyrektywy nr 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady...obowiązku notyfikacji przepisów technicznych ma charakter naruszenia trybu ustawodawczego, którego konstytucyjność może być badana wyłącznie w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym. Jeżeli w konkretnym postępowaniu sąd dochodzi do wniosku że doszło do takiej wątpliwości trybu ustawodawczego może nie stosować tych przepisów tylko w ten sposób, że zawiesi prowadzone postępowanie , w którym miałyby one zostać zastosowane i skieruje stosowne pytanie prawne do Trybunału Konstytucyjnego. Jednak do czasu zainicjowania tej kontroli lub podjęcia przez Trybunał Konstytucyjny stosownego rozstrzygnięcia brak jest podstaw do odmowy stosowania przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych...”. Nie trudno zauważyć, że stanowisko powyższe jest o tyle nieaktualne, że Trybunał Konstytucyjny w wymienionym powyżej wyroku z 11 marca 2015 roku w sprawie P 4/14 uchylił się w istocie od oceny obowiązku notyfikacji technicznych przepisów u.g.h. jako że ów „techniczny charakter” wynika z regulacji wspólnotowych a nie krajowych. Drugi z wymienionych wyżej judykatów zawiera całkowicie przeciwstawne stanowisko w tej kluczowej kwestii. W postanowieniu z dnia 27.11.2014 r. (II KK 55/14) Sąd Najwyższy oddalając kasację od wyroku uniewinniającego za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. stwierdził że „konsekwencją braku notyfikacji przepisów technicznych Komisji Europejskiej na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych...jest niemożność stosowania i to nie tylko przez sądy norm prawnych, które nie zostały notyfikowane a zostały zawarte w jednostkach redakcyjnych podlegających notyfikacji”. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Najwyższy stwierdził m.in. „zauważyć...należy że prawo unijne nie harmonizuje płaszczyzny gier hazardowych, co pozwala państwom członkowskim na niemal swobodną reglamentację tej dziedziny, jednak urządzanie gier hazardowych, uczestniczenie w nich, sprowadzanie i produkcja automatów objęte są regulacjami rynku unijnego...w konsekwencji przepisy prawne odnoszące się do tej działalności podlegają notyfikacji Komisji Europejskiej jako przepisy techniczne w rozumieniu dyrektywy nr 98/34/ WE”. W konkluzji Sąd Najwyższy stwierdza że „konsekwencją uznania że art.14 ustawy o grach hazardowych to przepis techniczny w rozumieniu dyrektywy nr 98/34/WE który nie został notyfikowany Komisji Europejskiej, a więc jest bezskuteczny , musi być wyrok uniewinniający , gdyż art. 107 § 1 k.k.s...ma charakter blankietowy a jego doprecyzowanie stanowią przepisy m.in. tegoż art. 14. W tej sytuacji czyny oskarżonego nie mogły wyczerpać znamion przestępstwa z art. 107 § 1 k.k.s”. Wprawdzie w sformułowaniach powyższych mowa jest o art. 14 u.g.h., oczywistym jest jednak że odnoszą się także do art.6 ust. 1 u.g.h. będącego również przepisem technicznym, co przesądzało w powoływanym już wyżej postanowieniu składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14.10.2015 r. (I KZP 10/15).

Analizując w tym miejscu szczegółowo treść uzasadnienia postanowienia składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego I KZP 10/15 (wydanego w wyniku rozpoznania zagadnienia prawnego przedstawionego przez Prokuratora Generalnego na podstawie art. 60 § 2 ustawy z dnia 23.11.2002 r. o Sądzie Najwyższym k. 746 – 751 akt) podkreślić należy, że Sąd Najwyższy wskazując na istotne rozbieżności wynikające z postanowień SN z dnia 28.11.2013 r. (I KZP 15/13) i z dnia

27.11.2014 r. (II KK 55/14), stwierdził m.in. że „chodzi... o przyjmowaną w orzecznictwie Trybunału luksemburskiego normę niestosowania przez państwo wobec jednostek nienotyfikowanych przepisów technicznych. W postanowieniu I KZP 15/13 poddano w wątpliwość obowiązywanie takiej normy, wskazując że nie wynika ona z żadnego wyraźnego przepisu dyrektywy 98/34/WE ani z żadnej regulacji traktatowej, a orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie mają charakteru powszechnie wiążącego. Tak sformułowaną normę przyjął jako obowiązującą Sąd Najwyższy w postanowieniu w sprawie II K 55/14” (str.11 uzasadnienia). Jednocześnie Sąd Najwyższy odniósł się do pytania prejudycjalnego z którym Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 24.04.2015 r. w sprawie IV Kz 142/15 zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zmierzającego „...do ustalenia kwestii kluczowej, a mianowicie tego czy w każdym przypadku nienotyfikowania przepisów technicznych Komisji niedopuszczalne jest ich stosowanie przeciwko jednostce czy też sankcja niestosowania przepisów nienotyfikowanych nie musi być wdrożona przez sąd krajowy wówczas gdy przepisy techniczne dotyczą swobód traktatowych podlegających ograniczeniom na podstawie art.36 TfUE” (tj. Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, przyp. S.O. - str.12 uzasadnienia). W oczekiwaniu na wydanie orzeczenia prejudycjalnego przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (C – 303/15) Sąd Najwyższy zawiesił postępowanie w sprawie I KZP 10/15.

Orzecznictwo Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze w sprawach o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., w kwestii braku notyfikacji art. 6 ust.1 i art. 14 ust.1 u.g.h. jako przepisów technicznych Komisji Europejskiej nie było jednolite, w sposób widoczny jednak ewaluowało. Dominował początkowo zdecydowanie pogląd, zgodny ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28.11.2013 r. I KZP 15/13, iż brak jest podstaw do odmowy stosowania tych przepisów u.g.h. do czasu zainicjowania lub podjęcia kontroli przez Trybunał Konstytucyjny (m.in. sprawy VI Ka 573/13, VI Ka 606/13). Dość powiedzieć że przy pierwszym rozpoznaniu niniejszej sprawy w postępowaniu odwoławczym zarzut obrazy art. 107 § 1 k.k.s. tożsamy z tym postawionym obecnie w pkt. 1 apelacji nie został uwzględniony przez Sąd Okręgowy z argumentacją odwołującą się do treści zawartej w wyżej wymienionym postanowieniu Sądu Najwyższego (VI Ka 540/15 , str.3 – 4 uzasadnienia , k. 590 – 590 odwrót akt niniejszej sprawy). Po wydaniu wyroku przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 11.03.2015 roku w sprawie P 4/14, oraz przez Sąd Najwyższy postanowień z dnia 27.11.2014 r. II KK 55/14 i z dnia 14.10.2015 r. I KZP 10/15, orzecznictwo Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze ulegało zmianie. Jeszcze w wyroku z dnia 15 października 2015 r. w sprawie VI 446/15 Sąd Okręgowy – w składzie w części tożsamym co w niniejszej sprawie – utrzymując w mocy wyrok skazujący oskarżoną za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. argumentował że „...przepisy o grach hazardowych do których odwołuje się treść art. 107 § 1 k.k.s. nadal obowiązują tak więc osoby które dopuszczają się przestępstw skarbowych opisanych w art. 107 § 1 k.k.s. w dalszym ciągu podlegają odpowiedzialności karnej...”. Jednakże już w postanowieniu z dnia 10 listopada 2015 r. w sprawie VI Kz 153/15 utrzymując w mocy postanowienie Sądu Rejonowego na mocy którego Sąd ten umorzył postępowanie na podstawie art. 17 § 11 k.p.k. wobec oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., Sąd Okręgowy – orzekając także w składzie częściowo zbieżnym jak w niniejszej sprawie - oparł się na argumentacji tożsamej jak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27.11.2014 r. II KK 55/14,6 tj. że przepisy art. 6 i 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych nie mogły być zastosowane w sprawie jako nie poddane notyfikacji przepisy o charakterze technicznym zgodnie z unijnymi przepisami.

Sąd Okręgowy w wyżej wymienionym składzie w niniejszej sprawie stoi na stanowisku niemożności stosowania przez sądy norm prawnych, które nie zostały notyfikowane a zostały zawarte w jednostkach redakcyjnych podlegających notyfikacji i w związku z tym konieczności wydania wyroku uniewinniającego T. J. od popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s., mającego charakter blankietowy i wymagającego doprecyzowania przepisami m.in. tegoż art. 6 i 14 u.g.h. Wobec braku notyfikacji tych przepisów czyn oskarżonego nie wyczerpał znamion art. 107 § 1 k.k.s. Tym samym Sąd Okręgowy ugruntował swoje stanowisko wyrażone w postanowieniu z dnia 10 listopada 2015 r. w sprawie VI Kz 153/15. Zgodnie z niekwestionowanymi ustaleniami Sądu I instancji oskarżony T. J. prowadził gry na automatach o wygrane pieniężne wbrew 6 ust.1 i art. 14 ust.1 u.g.h., które nie zostały notyfikowane Komisji Europejskiej.

Wydając orzeczenie Sąd Okręgowy rozważał możliwość zawieszenia postępowania w sprawie na podstawie art. 22 k.p.k., analogicznie jak to uczynił Sąd Najwyższy w sprawie IKZP 10/15, od takiego rozstrzygnięcia jednak odstąpił. W postanowieniu z dnia 27 listopada 2014 r. II K 55 /14 Sądu Najwyższego którego argumentację Sąd Okręgowy

w pełni podziela, wydano końcowe, merytoryczne rozstrzygnięcie oddalając kasację oskarżyciela publicznego – Urzędu Celnego. Sąd Najwyższy podkreślił w uzasadnieniu, że konsekwencją zaistniałej sytuacji prawnej musi być wyrok uniewinniający wobec blankietowego charakteru art. 107 k.k.s. i braku możliwości jego doprecyzowania wyżej wymienionymi przepisami u.g.h. Jak się wydaje merytoryczne orzeczenie jest także korzystne dla stron, zważywszy na wymóg rozstrzygnięcia sprawy bez zbędnej zwłoki.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. J. w ten sposób że uniewinnił oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Na podstawie art.636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 632 ust.2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Sąd Okręgowy stwierdził że koszty sądowe w sprawie ponosi Skarb Państwa.